

DE NACHTBRENGER

Ik ontwaakte in de gloed van een jonge wereld, toen de mens kon jagen, maar niets van het bewerken van de aarde wist, steen kende maar geen staal. Het rook er naar regen en aarde en leven. Het rook er naar hoop.

Verrijs, geliefde.

In de stem die sprak klonken duizenden jaren door die mijn begrip te boven gingen. De stem van een vader, een moeder. Een schepper en een vernietiger. De stem van Mauth, die de Dood zelve is.

Verrijs, vlammenkind, verrijs, want jouw thuis wacht op je.

Was ik het maar niet gaan koesteren, mijn thuis. Had ik maar niet magie ontdekt, niet van een vrouw gehouden, geen kinderen het levensvuur gegeven, geen geesten gerustgesteld. Had Mauth me maar nooit een naam gegeven.

‘Meherya.’

Mijn naam trekt me weg uit het verleden en brengt me naar een regenachtige heuveltop op het platteland van Marinn. Mijn oude thuis was het Wachtoord, bij mensen bekend als het Zwarte Woud. Ik zal mijn nieuwe thuisbasis op de botten van mijn vijanden bouwen.

‘Meherya.’ Umbers felle ogen zijn het vermiljoen van eeuwenoude woede. ‘We wachten op uw bevelen.’ Ze houdt in haar linkerhand stevig een *glai* vast, een enkelzijdig mes aan een lange houten steel, waarvan het lemmet wit gloeit van de hitte.

‘Hebben de ghouls al verslag uitgebracht?’

Umber trekt haar lip op. ‘Ze hebben Delphinium uitgekamd, Antium, zelfs het Wachtoord. Het meisje was nergens te bekennen. Zij en de Bloedklauwier zijn in geen weken gezien.’

‘Laat de ghouls in Marinn naar Darin uit Serra zoeken,’ zeg ik. ‘Hij smeedt wapens in de havenstad Adisa. Uiteindelijk zoeken die twee elkaar weer op.’

Umber neigt haar hoofd en we kijken uit over het dorp onder ons, een allegaartje van stenen huizen die bestand zijn tegen vuur, bedekt met houten dakpannen die dat niet zijn. Hoewel het gehucht vrijwel identiek is aan de andere die we hebben verwoest, is er één verschil. Het is het laatste van onze campagne. Ons afscheidssalvo in Marinn voor ik de Krijgers naar het zuiden stuur om zich daar bij de rest van het leger van Keris Veturia aan te sluiten.

‘De mensen zijn klaar om aan te vallen, Meherya.’ Umbers gloed wordt roder; haar afkeer van onze Krijgersbondgenoten is bijna tastbaar.

‘Geef het bevel.’ Achter me transformeren mijn verwanten van schaduw tot vlam en verlichten de koude lucht.

Er klinkt een waarschuwingsbel in het dorp. De nachtwacht heeft ons gezien en brult in paniek. De toegangspoorten, haastig opgetrokken na aanvallen op nabijgelegen gemeenschappen, zwaaien dicht terwijl lampen worden aangestoken en kreten van angst de stilte van de nacht verbreken.

‘Sluit de uitwegen af,’ draag ik Umber op. ‘Laat de kinderen in leven zodat zij het verhaal kunnen doorvertellen. Maro.’ Ik richt mijn aandacht op een tengere djinn wiens smalle schouders niet doen vermoeden over hoeveel macht hij beschikt. ‘Ben je sterk genoeg voor wat je moet doen?’

Maro knikt. Hij en de anderen stromen langs me heen, vijf vurige rivieren zoals die in de jonge bergen in het zuiden ontspringen. De djinns beuken door de poorten heen en laten die in rokende brokstukken achter.

Een half legioen Krijgers volgt, en als het dorp in lichterlaaie staat en mijn verwanten zich terugtrekken, beginnen de soldaten aan hun slachtpartij. Het gegil van de levenden vervaagt snel. Dat van de doden weergalmt langer.

Nadat het dorp tot as is verworden zoekt Umber me weer op. Net

als bij de andere djinns is er nu slechts af en toe nog een vonkje van haar gloed te zien.

‘Er staat een goede wind,’ vertel ik haar. ‘Jullie zullen snel thuis zijn.’

‘We willen bij u blijven, Meherya. Wij zijn sterk.’

Duizend jaar lang heb ik gedacht dat wraak en toorn mijn lot waren. Dat ik nooit de schoonheid zou zien van mijn volk dat zich door de wereld zou begeven. Dat ik nooit de warmte van hun vlammen zou voelen.

Maar dankzij tijd en doorzettingsvermogen heb ik de Ster kunnen herstellen – het wapen dat de augures hadden gebruikt om mijn volk gevangen te houden. Hetzelfde wapen dat ik heb gebruikt om hen te bevrijden. Nu verzamelen mijn sterkste bloedverwanten zich vlakbij en hoewel het maanden geleden is dat ik de bomen die hun gevangenis waren heb vernietigd, tintelt mijn huid nog altijd door hun aanwezigheid.

‘Ga,’ beveel ik op milde toon, ‘want ik zal jullie de komende tijd nodig hebben.’

Na hun vertrek loop ik over de geplaveide straten van het dorp, op zoek naar een teken van leven. Umber is haar kinderen, haar ouders en haar geliefde verloren tijdens onze oorlog met de mensen, lang geleden. Haar woede maakt dat ze grondig is geweest.

Een windvlaag brengt me naar de zuidelijke muur van het dorp. De lucht vertelt over het geweld dat hier heeft plaatsgevonden, maar er hangt ook nog een andere geur.

Gesis ontsnapt me. Die reuk is menselijk, maar gaat schuil onder een bovennatuurlijk laagje. De herinnering aan het gezicht van het meisje komt bij me boven. Laia uit Serra. Zo voelt haar essentie aan.

Waarom zou zij zich ophouden in een Marinns dorp?

Ik overweeg me in mijn menselijke huid te hullen, maar besluit dat niet te doen. Het is een inspannende taak en er is een goede reden voor nodig om daaraan te beginnen. In plaats daarvan trek ik mijn mantel strakker om me heen om de regen buiten te sluiten en volg de geur naar een hut die naast een wankele muur staat.

De ghoul rond mijn enkels keffen opgewonden. Zij voeden zich met ellende en daar waart er genoeg van rond in het dorp. Ik duw ze aan de kant en ga alleen de hut in.

Binnen branden een nomadenlamp en een knapperend vuurtje,

waarboven een pan met verkoold brood walmt. Roze winterrozen staan op een ladekast en een beker koud putwater laat condens op het tafelblad achter.

Wie hier ook was, hij of zij is slechts enkele momenten geleden vertrokken.

Of daar wil ze het op laten lijken.

Ik zet me schrap, want de liefde van een djinn is niet iets vluchtigs. Laia uit Serra heeft nog altijd haken in mijn hart. De stapel dekens aan het voeteneind van het bed vergaat tot as als ik die aanraak. Daaronder blijkt een kind te zitten dat beeft uit doodsangst en overduidelijk niet Laia uit Serra is.

En toch voelt hij als zij.

Niet in zijn uitstraling, want waar het hart van Laia uit Serra in verdriet is gehuld, is deze jongen in de greep van angst. Waar Laia's ziel gehard is door leed, is die van deze jongen zacht. Zijn vreugde is tot nu toe ongeremd. Hij is een Marinns kind, niet ouder dan twaalf.

Maar het is wat diep in hem schuilt wat aan Laia doet denken. Een onpeilbare duisternis in zijn geest. Zijn zwarte ogen ontmoeten de mijne en hij houdt zijn handen op.

'V-verdwijn!' Misschien was dat als een schreeuw bedoeld, maar zijn stem klinkt schor. Als ik zijn nek wil breken, steekt hij opnieuw zijn handen uit, en een onzichtbare kracht dwingt me een paar centimeter achteruit te gaan.

Zijn macht is wild en verontrustend vertrouwd. Zou het djinnmagie zijn? Hoewel relaties tussen djinns en mensen voorkomen, brengen zij geen kinderen voort.

'Verdwijn, smerig schepsel!' Gesterkt door zijn eerdere succes gooit de jongen iets naar me. Zout, dat heeft net zoveel impact als rozenblaadjes.

Mijn nieuwsgierigheid vervaagt. Wat er ook in het kind leeft voelt bovennatuurlijk aan, dus ik reik naar de zeis die op mijn rug hangt. Voor hij doorheeft wat er gebeurt, haal ik het wapen langs zijn keel en draai ik me om. In gedachten ga ik alweer verder.

De jongen spreekt en ik blijf als aan de grond genageld staan. In zijn stem dreunt de eindigheid door van een djinn die een voorspelling uitspuwt.

'Het sluimerende zaad ontwaakt, de vrucht van de bloei gezegend in

het lichaam van de mens. Zo wordt uw ondergang verwekt, Geliefde, en daarmee het vergaan... het... vergaan...'

Een djinn zou de voorspelling hebben afgemaakt, maar de jongen is maar een mens, zijn lichaam een fragiel omhulsel. Bloed stroomt uit de wond in zijn hals en hij zakt dood in elkaar.

'Wat ben jij in godesnaam?' spreek ik tot de duisternis in het kind, maar die is al gevlucht en heeft het antwoord op mijn vraag meegenomen.

De verhalenverteller in herberg Ucaya heeft alle aanwezigen in de stampvolle gelagkamer aan haar lippen hangen. De winterwind giert door de straten van Adisa en doet de goten rammelen, terwijl de *kehanni* met eenzelfde intensiteit beeft. Ze zingt over een vrouw die vecht om haar ware liefde te redden van een wraakzuchtige djinn. Zelfs de meest beschonken klanten zijn als betoverd.

Ik kijk naar de kehanni van achter een tafel in een hoek van de ruimte en vraag me af hoe het zou zijn om haar te zijn. Om het geschenk van het verhaal te bieden aan degenen die je ontmoet, in plaats van te vermoeden dat ze vijanden zijn die je willen vermoorden.

Bij die gedachte neem ik opnieuw de kamer om me heen op en controleer of ik mijn dolk bij de hand heb.

‘Als je die kap nog verder over je gezicht trekt,’ fluistert Musa uit Adisa naast me, ‘dan denken de mensen straks dat je een djinn bent.’ De Geleerde zit onderuitgezakt naast me op een stoel.

Mijn broer Darin zit aan zijn andere kant. We hebben ons bij een van de beslagen ramen van de herberg geïnstalleerd, waar de warmte van het vuur ons niet bereikt.

Ik laat mijn wapen niet los. Mijn huid tintelt, mijn instinct waarschuwt me dat er een onvriendelijke blik op me rust, maar iedereen kijkt naar de kehanni.

‘Loop toch niet steeds met je wapen te zwaaien, *aapan*.’ Musa gebruikt het Marinnse woord voor ‘zusje’ en spreekt met dezelfde ergernis die ik soms bij Darin hoor. De Imker, zoals Musa bekendstaat, is achtentwintig – ouder dan Darin en ik. Misschien doet het hem daarom zoveel genoeg om de baas over ons te spelen.

‘De herbergierster is een vriendin,’ zegt hij. ‘Er zijn hier geen vij-

anden. Ontspan je. We kunnen toch niets doen tot de Bloedklauwier terug is.’

We worden omringd door Mariners, Geleerden en slechts een paar Nomaden, maar als de kehanni haar verhaal heeft afgerond, wordt er hard geklapt. Dat gebeurt zo onverwachts dat ik mijn mes half tevoorschijn trek.

Musa haalt voorzichtig mijn hand van het heft. ‘Je bevrijdt Elias Veturius uit Blackcliff, laat de Kauf-gevangenis afbranden, helpt midden in een oorlog de Krijgerskeizer ter wereld en biedt de Nachtbrenger talloze keren het hoofd, en dan schrik je van een hard geluid? Ik dacht dat jij geen angst kende, aapan.’

‘Houd op, Musa,’ zegt Darin. ‘Je kunt beter schichtig zijn dan dood. Daar zou de Bloedklauwier het mee eens zijn.’

‘Zij is een Masker, die worden paranoïde geboren.’ De Geleerde houdt de deur in de gaten en zijn vrolijkheid vervaagt. ‘Ze zou al terug moeten zijn.’

Het is vreemd om me druk te maken om de Klauwier. Tot een paar maanden geleden dacht ik dat ik haar tot aan mijn graf zou haten. Toen belegerden Grímarr en zijn horde van Karkausische Barbaren Antium en verried Keris Veturia de stad. Duizenden Krijgers en Geleerden, inclusief ikzelf, de Klauwier en haar pasgeboren neefje, de keizer, zijn naar Delphinium gevlucht. De zus van de Klauwier, keizerin-regentes Livia, heeft de tot dan toe nog altijd in slavernij levende Geleerden bevrijd.

Op de een of andere manier zijn we in de tussentijd bondgenoten geworden.

De herbergierster, een jonge Geleerdenvrouw van Musa’s leeftijd, verlaat de keuken met een dienblad vol eten. Ze komt snel naar ons toe, vergezeld door de verleidelijke geuren van pompoenstoof met knoflookplatbrood.

‘Musa, liefje.’ De herbergierster zet het eten neer en ik ben opeens uitgehongerd. ‘Wil je niet nog een nacht blijven?’

‘Sorry, Haina.’ Hij gooit haar een gouden munt toe, die ze behendig opvangt. ‘Dit zou genoeg moeten zijn voor de kamers.’

‘En nog wel wat meer.’ Haina steekt de munt in haar zak. ‘Nikla heeft de Geleerdenbelastingen weer verhoogd. Nyla’s bakkerij is vorige week gesloten toen ze niet kon betalen.’

‘We zijn onze grootste bondgenoot kwijt.’ Musa heeft het over de oude koning Irmand, die al weken ziek is. ‘Het gaat er alleen maar erger op worden.’

‘Jij was getrouwd met de prinses,’ zegt Haina. ‘Kun jij niet met haar praten?’

De Geleerde schenkt haar een wrange glimlach. ‘Alleen als je nog hogere belastingen wilt hebben.’

Als Haina wegloopt pakt Musa de stoofschotel. Darin trekt een bord gefrituurde okra naar zich toe die nog knettert door de olie.

‘Je hebt een uur geleden op straat vier maiskolven gegeten,’ sis ik naar hem terwijl ik het broodmandje in mijn bezit probeer te krijgen.

Als ik dat te pakken heb blaast de deur open. Sneeuw dwarrelt de ruimte in en een lange, slanke vrouw komt binnen. Haar zilverblonde haar gaat grotendeels schuil onder een kap. De krijsende vogel op haar borstplaat is kort te zien voor ze haar mantel eroverheen trekt en naar onze tafel beent.

‘Dat ruikt heerlijk.’ De Bloedklauwier van het Krijgersimperium laat zich op de stoel tegenover Musa vallen en pakt zijn eten.

Bij het zien van zijn humeurige gezicht haalt ze haar schouders op. ‘Dames gaan voor. Dat geldt ook voor jou, smid.’ Ze schuift Darins volle bord naar mij.

Ik val aan.

‘Nou?’ zegt Musa tegen de Klauwier. ‘Heb je door die glimmende vogel op je harnas de koning te spreken gekregen?’

De lichte ogen van de Bloedklauwier flitsen. ‘Jouw vrouw is echt een...’

‘Ex-vrouw,’ verbetert Musa haar. Een herinnering aan het feit dat ze elkaar ooit hadden aanbeden, maar nu niet meer. Aan wat ze hadden gehoopt dat een levenslange liefde zou zijn was een verbitterd einde gekomen.

Dat gevoel ken ik maar al te goed.

Elias Veturius wandelt mijn gedachten binnen, hoewel ik heb geprobeerd hem buiten te sluiten. Hij verschijnt aan me zoals ik hem het laatst heb gezien, afstandelijk en met een scherpe blik in de ogen voor het Wachtoord. *We zijn allemaal slechts bezoekers in elkaars leven*, had hij gezegd. *Je zult mijn bezoek snel genoeg vergeten.*

‘Wat heeft de prinses gezegd?’ vraagt Darin aan de Klauwier.

Ik zet Elias uit mijn gedachten.

‘Ze wilde me niet ontvangen. Haar hofmeester zei dat de prinses mijn verzoek zou aanhoren als de gezondheid van koning Irmad is verbeterd.’

De Krijger kijkt Musa boos aan, alsof hij degene is die haar een audiëntie heeft geweigerd. ‘Die verrekte Keris Veturia zit in Serra en laat elke ambassadeur die Nikla heeft gestuurd onthoofden. De Marinnars hebben verder geen bondgenoten in het Imperium. Waarom wil ze me niet spreken?’

‘Dat zou ik dolgraag willen weten.’ Een iriserende flits nabij Musa’s gezicht maakt duidelijk dat zijn aardgeesten, piepkleine gevleugelde wezentjes die als zijn spionnen dienstdoen, in de buurt zijn. ‘Hoewel ik op vele plekken ogen heb, Bloedklauwier, geldt dat niet voor de binnenkant van Nikla’s hoofd.’

‘Ik zou in Delphinium moeten zijn.’ De Klauwier staart naar de razende sneeuwstorm. ‘Mijn familie heeft me nodig.’

Er verschijnen bezorgde rimpels op haar normaal zo uitdrukkingloze gezicht. Gedurende de vijf maanden sinds we uit Antium zijn ontsnapt heeft de Bloedklauwier een twaalftal pogingen verijdeld om de jonge keizer Zacharias te vermoorden. Het kind telt zowel vijanden onder de Karkausiërs als onder de bondgenoten van Keris in het zuiden, en ze zijn meedogenloos.

‘Dit hadden we verwacht,’ zegt Darin. ‘Zijn we er dan uit?’

De Bloedklauwier en ik knikken.

Musa schraapt zijn keel. ‘Ik weet dat de Klauwier de prinses moet spreken, maar ik wil even melden dat ik dit plan veel te riskant vindt.’

Darin grinnikt. ‘Zo weten we dat het een van Laia’s plannen is – totaal gestoord en waarschijnlijk met de dood tot gevolg.’

‘Hoe zit het met je schaduw, Krijger?’ Musa kijkt om zich heen of hij Avitas Harper ergens ziet, alsof het Masker uit het niets zal opdoemen. ‘Met welke vervelende taak heb je die arme man nu weer opgezadeld?’

‘Harper is bezig.’ Het lichaam van de Klauwier verstijft even voordat ze verdergaat met eten. ‘Maak je maar geen zorgen om hem.’

‘Ik moet nog een laatste levering aannemen bij de smederij.’ Darin gaat staan. ‘Ik zie je straks bij de poort, Laia. Veel succes, allemaal.’

Ik zie hem de herberg verlaten en word ongerust. Toen ik in het Imperium was, is mijn broer op mijn verzoek hier in Marinn gebleven.

We zijn een week geleden herenigd, toen de Klauwier, Avitas en ik in Adisa aankwamen. Nu gaan we alweer uit elkaar. *Het is maar voor een paar uur, Laia. Hij redt zich wel.*

Musa duwt mijn bord naar me toe. ‘Eet, aapan,’ zegt hij vriendelijk. ‘Alles ziet er rooskleuriger uit met een volle maag. Ik zal de aardgeesten Darin in het oog laten houden, en dan zie ik jou bij de zevende bel bij de noordoostelijke poort.’ Hij blijft nog even staan en fronst zijn wenkbrauwen. ‘Wees voorzichtig.’

Als hij vertrekt, schraapt de Bloedklauwier haar keel. ‘Marinnse wachten kunnen niet tegen een Masker op.’

Ik ga niet met haar in discussie. Ik heb de Klauwier in haar eentje een leger Karkausiërs op afstand zien houden zodat duizenden Krijgers en Geleerden uit Antium konden ontsnappen. Er zijn maar weinig Marinnse die het tegen een Masker zouden kunnen opnemen. Niet een van hen is opgewassen tegen de Bloedklauwier.

De Klauwier gaat naar haar kamer om zich om te kleden en voor het eerst in tijden ben ik alleen. Buiten, in de stad, luidt een bel voor het vijfde uur. In de winter komt de nacht vroeg en het dak kreunt door de kracht van de storm. Ik denk na over Musa’s woorden terwijl ik de luidruchtige gasten van de herberg in de gaten houd en het gevoel van me af probeer te zetten dat iemand me bespioneert. *Ik dacht dat jij geen angst kende.*

Ik moest bijna lachen toen hij dat zei. *Angst is alleen je vijand als je dat toelaat.* De smid Spiro Teluman heeft me dat lang geleden verteld. Op sommige dagen kost het me geen enkele moeite om die woorden na te leven. Op andere wegen ze zo zwaar op me dat ik de last niet kan verdragen.

Zeker, ik heb de dingen gedaan die Musa heeft opgenoemd. Maar ik heb ook Darin aan zijn lot overgelaten toen hij werd meegenomen door een Masker. Mijn vriendin Izzi is vanwege mij gestorven. Ik ben aan de Nachtbrenger ontsnapt, maar heb hem onbewust geholpen zijn verwanten te bevrijden. Ik heb de keizer ter wereld geholpen, maar heb mijn moeder zichzelf laten opofferen zodat de Bloedklauwier en ik in leven zouden blijven.

Zelfs nu nog, maanden later, zie ik mijn moeder in mijn dromen met vurige ogen, wit haar en littekens, terwijl ze haar boog gebruikt tegen een golf Karkausische aanvallers. Zij was niet bang.

Maar ik ben mijn moeder niet en ik ben niet de enige die bang is. Darin houdt zijn mond over de doodsangsten die hij in de Kaufgevangenis heeft uitgestaan. De Klauwier zwijgt over de dag dat keizer Marcus haar ouders en zus heeft afgeslacht, en over hoe het voelde om Antium te ontvluchten, in de wetenschap van wat de Karkausiërs haar volk zouden aandoen.

Nee, niemand van ons is onbevreesd. ‘Verdoemd’ is een betere beschrijving.

Ik sta op als de Bloedklauwier de trap afkomt. Ze draagt de leestengrijze jurk van een paleisdienstmeisje die bij de taille is ingesnoerd, met een bijpassende mantel. Ik herken haar bijna niet.

‘Staar niet zo.’ De Klauwier strijkt een haarlok onder de saaië hoofdoek die haar kroon van vlechten bedekt en geeft me een duwtje in de richting van de deur. ‘Dadelijk ziet iemand het uniform. Kom op, we zijn al laat.’

‘Hoeveel messen heb je in die rok verborgen?’

‘Vijf. Nee, wacht...’ Ze verplaatst haar gewicht van de ene naar de andere voet. ‘Zeven.’

We verlaten de herberg en gaan op weg door drukke, besneeuwde straten. De snijdende wind belaagt ons en ik ga haastig op zoek naar mijn handschoenen. Mijn vingertoppen zijn al gevoelloos.

‘Zeven messen.’ Ik glimlach naar haar. ‘Maar je bent je handschoenen vergeten?’

‘In Antium is het kouder.’ De blik van de Klauwier richt zich op de dolk die ik ter hoogte van mijn middel draag. ‘En ik gebruik geen giftige wapens.’

‘Als je dat wel deed, dan had je er misschien niet zoveel nodig.’

Ze grijnst. ‘Succes, Laia.’

‘Laat iedereen in leven, Klauwier.’

Ze gaat als een demon op in de mensenmassa.

Dankzij haar veertienjarige training is ze bijna net zo onzichtbaar als ik dadelijk zal zijn. Ik kniel, alsof ik mijn veters wil strikken, en trek mijn onzichtbaarheid razendsnel om me heen.

Door de geterrasseerde plateaus en in heldere kleuren geschilderde huizen is Adisa overdag charmant, maar ’s avonds schitterend. Nomadenlampen hangen voor vrijwel elk huis, de verschillende kleuren glas daarin sprankelen zelfs in deze storm. Lamplicht lekt tussen de

sierrasters door die de ramen bedekken en werpt goudkleurige vormen op de sneeuw.

Herberg Ucaya ligt op een hoger terras, met uitzicht over zowel de Fari-baai, aan het noordwestelijke eind van Adisa, als de Aftab-baai, in het noordoosten. Daar, tussen de bergen van drijvend ijs, komen walvissen boven, om daarna weer onder water te verdwijnen. In het centrum van de stad steekt de zwartgeblakerde toren van de Grote Bibliotheek nog altijd de lucht in, ondanks dat die bijna is verwoest door een brand toen ik hier de vorige keer was.

Maar het zijn de mensen die me doen staren. Zelfs tijdens een noorderstorm dragen de Marinners hun mooiste kleding. Rode en blauwe en paarse wol versierd met zoetwaterparels en spiegeltjes. Lange mantels, omlijst met bont, zwaar door het gouddraad.

Misschien kan ik deze plaats ook ooit tot mijn thuisbasis maken. De meeste Marinners delen Nikla's vooroordelen niet. Misschien zou ik ook prachtige kleren kunnen dragen en in een pastelblauw huis met groene dakpannen kunnen wonen. Met vrienden lachen, een genezeres worden. Een knappe Marinneer tegen het lijf lopen en Darin en Musa een mep verkopen als ze me genadeloos met hem plagen.

Ik probeer dat beeld vast te houden. Maar ik wil Marinn niet. Ik wil zand en verhalen en een heldere nachtlucht. Ik wil in die lichtgrijze ogen vol liefde en een flintertje schalksheid staren waar ik naar smacht. Ik wil weten wat hij anderhalf jaar geleden in het Sadhees tegen me heeft gezegd toen we op het Maanfestival in Serra dansten.

Ik wil Elias Veturius terug.

Houd op, Laia. De Geleerden en Krijgers in Delphinium rekenen op me. Musa had het vermoeden dat Nikla niet naar de smeekbede van de Klauwier zou willen luisteren, dus we hebben een manier bedacht om de kroonprinses daartoe te dwingen. Maar die werkt alleen als ik in het paleis kom.

Terwijl ik naar het centrum van Adisa loop vang ik flarden van gesprekken op. De Adisanen hebben het over aanvallen in afgelegen dorpen, over monsters die het platteland onveilig maken.

'Honderden doden, zo heb ik gehoord.'

'Het regiment van mijn neef is weken geleden vertrokken en we hebben niets meer vernomen.'

'Het is maar een gerucht...'

Alleen is het niet ‘maar een gerucht’. Musa’s aardgeesten hebben vanmorgen verslag uitgebracht. Mijn maag draait zich om als ik denk aan de grensdorpen die helemaal in de as zijn gelegd, aan alle inwoners die zijn afgeslacht.

De straatjes die ik bewandel worden steeds smaller en de afstand tussen de straatlantaarns wordt groter. Achter me hoor ik het rinkelen van munten en ik draai me met een ruk om, maar er is niemand te zien. Ik loop vlugger als ik een glimp opvang van de paleispoort. Die is ingelegd met onyx en parelmoer en heeft een maanachtige glans door de roze sneeuwvlucht. *Blijf uit de buurt van die verrekte poort, zo had Musa me gewaarschuwd. Die wordt bewaakt door Jaduna en zij kijken zo door jouw onzichtbaarheid heen.*

De magische Jaduna komen uit de onbekende landen voorbij de Grote Woestenijs, duizenden kilometers naar het westen. Enkelen van hen zijn in dienst van de koninklijke familie van Marinn. Als ik er een tegenkom, dan wordt het de gevangenis... of de dood.

Gelukkig heeft het paleis zijingangen voor de dienstmeisjes, boodschappers en tuinmannen die alles draaiende houden. Die wachters zijn geen Jaduna, dus het is vrij makkelijk om langs hen heen te glippen.

Eenmaal binnen hoor ik opnieuw dat geluid, dat van munten die langs elkaar strijken.

Het paleis is een enorm, u-vormig gebouw op vele hectares grond met goed onderhouden tuinen. De gangen zijn zo breed als boulevards en zo hoog dat de fresco’s die op de plafonds van licht steen zijn geschilderd nauwelijks zichtbaar zijn.

Er hangen ook overal spiegels. Als ik een hoek omsla, werp ik een blik in een ervan en vang een glimp op van gouden munten en felblauwe kleding. Mijn hart bonkt in mijn keel. Een Jaduna? Het silhouet is te snel verdwenen om er zeker van te zijn.

Ik draai me om en keer terug naar de plek waar die persoon is verdwenen, maar het enige wat ik zie is een stel wachters die door de gangen patrouilleren. Ik zal met wie of wat me dan ook volgt moeten afrekenen wanneer hij, zij of het zich onthult. Voor nu moet ik dringend naar de troonzaal gaan.

Bij de zesde bel verlaat de prinses de troonzaal om naar de eetzaal te gaan, had Musa verteld. Ga via het zuidelijke voorvertrek naar binnen. Leg je

mes op de troon en maak dat je wegkomt. Zodra haar wachters het zien zal Nikla naar haar vertrekken worden gebracht.

Niemand raakt gewond en wij hebben Nikla waar we haar willen hebben. De Bloedklauwier zal daar op haar wachten en haar pleidooi houden.

Het voorvertrek is klein en bedompt. Er hangt een vage geur van zweet vermengd met parfum, maar het is, zoals Musa al had voorspeld, leeg. Ik sluip er geruisloos doorheen en verberg me in de schaduwen van de troonzaal.

Daar hoor ik stemmen.

De eerste is van een vrouw, luid en boos. Ik heb prinses Nikla in geen maanden horen spreken en het duurt even voor ik haar intonatie herken.

De tweede doet me verstijven, want die is doorspekt met geweld en klinkt ijzingwekkend zacht. Dat is een stem die helemaal niet thuishoort in Adisa. Een stem die ik overal zou herkennen. Ze noemt zichzelf Imperator Invictus – opperbevelhebber – van het Imperium.

Maar voor mij zal ze altijd de commandant zijn.